

Η γαλλική ελίτ βλέπει εφιάλτες

Πολυκρίση και μαζική δυσαρέσκεια την τρομάζουν περισσότερο απ' ό,τι η Λεπέν

Το 2017, όταν ο «φιλελεύθερος» Μακρόν εκλέχθηκε πρόεδρος της Γαλλίας χάρη στον μπαμπούλα της Λεπέν*, το δημόσιο χρέος ανερχόταν στο 98,5% του ΑΕΠ. Όταν επανεκλέχθηκε το 2022 (πάλι χάρη στον μπαμπούλα, αλλά δυσκολότερα**), το αντίστοιχο ποσοστό είχε εκτοξευθεί στο 111,6%. Έφταιγε η πανδημία, αποφάνθηκαν οι απολογητές του μακρονισμού. Ναι, αλλά σήμερα, μετά από αλλεπάλληλες μεταρρυθμίσεις του χρυσού παιδιού της τραπεζοκρατίας, που τάχα θα γιάτρευαν τη γαλλική οικονομία, το χρέος πλησιάζει το 119% του ΑΕΠ, και θα το ξεπεράσει ως το τέλος του χρόνου. Γκραν σουξέ! Τόσο γκραν, ώστε η μεγάλη πλειοψηφία της γαλλικής κοινωνίας, φτωχοποιημένη και ακρωτηριασμένη κυριολεκτικά και μεταφορικά, όταν ακούει «φιλελευθερισμός» και «μεταρρυθμίσεις» φεύγει τρέχοντας – εάν δεν διαδηλώνει. Όπως συμβαίνει ξανά αυτές τις ημέρες με μεγάλες απεργίες εργαζομένων, αλλά και με μια κλιμακούμενη σε πανεθνικό επίπεδο μαχητική διαμαρτυρία της σπουδάζουσας νεολαίας ενάντια στην περαιτέρω υπονόμευση της δημόσιας παιδείας από την εξουσία.

Κάπως έτσι φαβορί για τον Β' γύρο των προεδρικών εκλογών του 2027 είναι, ακόμη και με τις στημένες δημοσκοπήσεις, η Λεπέν και ο Μελανσόν – βέβαια με μεγά-

λη διαφορά μεταξύ τους, και με ακόμη μεγαλύτερη με όλους τους υπόλοιπους. Με άλλα λόγια, δίπλα στην απαράδεκτη «διαχείριση» της οικονομίας και την «επένδυση» στη στρατιωτικοποίηση, που κάνει υπερπλούσιους τους πλούσιους και φτωχότερους τους φτωχούς, επιμένει και το πολιτικό πρόβλημα. Η δε άγρια καταστολή, που κατά καιρούς κάνει τη «δημοκρατική» Γαλλία να θυμίζει λατινοαμερικανική δικτατορία, είναι αναποτελεσματική. Δεν βοηθά φυσικά ούτε η κραυγαλέα περιφρόνηση των σύγχρονων πληβίων από τους κυβερνώντες και τους ολιάρχες. Έτσι η γαλλική ελίτ, οικονομική και πολιτική, βρίσκεται ένα βήμα πριν τον πανικό: εάν δεν βρει σύντομα έναν καινούριο «φέρελπι νέο», όπως είχε ανακαλύψει και επιβάλει το 2017 τον Μακρόν (ο οποίος δεν μπορεί όμως να είναι ξανά υποψήφιος), θα βρεθεί στη δυσάρεστη θέση να παρατηρεί τα «δύο άκρα» να ανταγωνίζονται για την προεδρία.

Λαμβάνουν μέτρα...

Ακόμα και στα πρόθυρα πανικού, όμως, τίποτα δεν αφήνεται στην τύχη: οι «πολλαπλασιαστές της κοινής γνώμης» βομβαρδίζουν τους Γάλλους με προβλέψεις οικονομικής καταστροφής εάν συμβεί το απευκαίο, συμπληρώνοντας ότι η Γαλλία κινδυνεύει να γίνει έως και... ανδρείκελο του Πούτιν, ο οποίος, λένε, κάνει ό,τι μπορεί για να ηττηθούν οι «δημοκρατικές δυνάμεις». Ταυτόχρονα η ελίτ

ασκεί αφόρητη πίεση στα συστημικά κόμματα να καταλήξουν σε υποψήφιους που έχουν μια ελπίδα να κρατήσουν τον Μελανσόν έξω από τον Β' γύρο, και τα ΜΜΕ «προτείνουν» και φτιασιδώνουν προσωπικότητες για έναν τέτοιο ρόλο. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η υπερπροβολή του ακροκεντρώου Ραφαέλ Γκλικισμάν, τον οποίο πλασάρουν πλέον ως «κεντροαριστερό».

Έχει όμως και Plan B η γαλλική ελίτ: εν ανάγκη, και η ήδη μεταλλαγμένη «Εθνική Συσπείρωση» της Λεπέν θα μπορούσε να βαφτιστεί αξιοπρεπές συστημικό κόμμα, και τέλος πάντων να υπάρξει μια «ειρηνική συνύπαρξη» μαζί της. Βέβαια τα εμπόδια είναι πολλά, και το πιο άμεσο είναι η επιμονή της Λεπέν να επαναφέρει μεταξύ άλλων το προηγούμενο συνταξιοδοτικό σύστημα, το οποίο «μεταρρυθμισε» (διάβαζε: ξεπάτωσε) η μακρονική προεδρία. Γι' αυτό και σήμερα, αντί να κρύβουν κάτω από το χαλί τα χάλια της μακρονικής οικονομικής «διαχείρισης», τα συστημικά ΜΜΕ, η τραπεζοκρατία κ.ά. τα κραδαίνουν εκφοβιστικά ως νέα χατζάρα πάνω από τα κεφάλια των Γάλλων. Εν ολίγοις, εάν η Λεπέν δείξει σημάδια «προσαρμοστικότητας» α λα Μελόνι, η ελίτ είναι κι αυτή έτοιμη να αποδείξει την ευλυγισία της. Ούτως ή άλλως, τα συστημικά κόμματα αφήνουν να εννοηθεί ότι δεν θα υπάρξει το περίφημο «δημοκρατικό τείχος» (το οποίο έσωζε ως τώρα την κατάσταση, κρατώντας την Λεπέν

εκτός νυμφώνος) σε περίπτωση που στον Β' γύρο απέναντι στην «ακροδεξιά» βρεθεί ο Μελανσόν. Διότι αυτός θεωρείται σαφώς πιο επικίνδυνος από την Λεπέν, αφού «θα απειλούσε τη σταθερότητα ολόκληρης της ευρωζώνης» και «θα υπονόμει την ευρωπαϊκή άμυνα»...

Θα «ανεχθούν» την πλειοψηφία; Με όλα αυτά, η λεγόμενη *γαλλική εξαίρεση* (δηλαδή η πεποίθηση ότι το γαλλικό πολιτικό, κοινωνικό και πολιτισμικό μοντέλο είναι διαφορετικό και πιο προοδευτικό από αυτά της υπόλοιπης Δύσης) παύει να είναι εξαίρεση: οι παραδοσιακές «κεντρώες/μετριοπαθείς» πολιτικές δυνάμεις καταρρακώνονται όπως και σε όλες σχεδόν τις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες, και η φιλοπόλεμη και φτωχοποιητική πολιτική των ελίτ χάνει κάθε λαϊκή υποστήριξη. Ή, ορθότερα, θα μπορούσε να πει κανείς – βλέποντας πρώτα απ' όλα το γερμανικό παράδειγμα – ότι η

γαλλική εξαίρεση σταδιακά εξapλώνεται σε όλη τη Γηραιά Ήπειρο. Το ερώτημα είναι πώς θα αντιμετωπίσουν οι «από πάνω» αυτή τη νέα πραγματικότητα: παριστάνοντας ότι τηρούν τα προσχήματα, και σεβόμενοι ό,τι παράξουν οι προβλεπόμενες εκλογικές διαδικασίες; Ή κάνοντας μια πιο «ριζοσπαστική» επιλογή, που θα επιχειρήσει να ξεμπερδέψει και με την πολυκρίση και με τη γενικευμένη λαϊκή δυσαρέσκεια; Για παράδειγμα, μια επέλαση στις ρωσικές στέπες, που θα δικαιολογούσε την επ' αόριστον επιβολή «κατάστασης έκτακτης ανάγκης», μπορεί να ακούγεται ελκυστικά στα αυτιά των στριμωγμένων ευρωελίτ. Ενδεχομένως θα είναι και ό,τι πρέπει για να χάσουν και τα αβγά και τα πασχάλια.

* «Τα διδάγματα των γαλλικών εκλογών» (φύλλο 359).

** «Προσωρινή ανάσα για τη γαλλική ελίτ» (φύλλο 588).

Η νεολαία πάλι μπροστά

Οι μαθητές βρίσκονται σήμερα στην αιχμή του κύματος διαμαρτυρίας που σαρώνει για άλλη μια φορά όλη τη Γαλλία, ενώ από προχθές στην κινητοποίηση έχουν ενταχθεί και οι φοιτητές δεκάδων πανεπιστημίων. Η κυβέρνηση Μακρόν και τα φερέφωνά της στα ΜΜΕ λένε ότι για όλα φταίει η Ανυπότακτη Γαλλία του Μελανσόν ή/και η «ακομαθημένη νεολαία»... Από κοντά και οι υπόλοιποι: Ο Μπρουνό Ρεταγιό, επίδοξος προεδρικός υποψήφιος της παραδοσιακής κεντροδεξιάς, ζήτησε να τεθεί εκτός νόμου το κόμμα του Μελανσόν διότι «υποκινεί τη βίαιη ανταρσία»! Η δε Λεπέν, αναζητώντας την έγκριση της ελίτ, είπε ότι φταίει ο «στασιαστής Μελανσόν» διότι «ξεσηκώνει τους νέους σε κινήματα που θέλουν να υπονομεύσουν τη δημοκρατία». Και ο επικεφαλής της αστυνομίας του Παρισιού κάλεσε τη δικαιοσύνη «να επιληφθεί» του δημάρχου του παρισινού προαστίου Σεν Ντενί επειδή επισκέφθηκε κατειλημμένο λύκειο... Φυσικά, πέρα από τη συστημική προπαγάνδα, έχει εξαπολυθεί για άλλη μια φορά η «συνήθης» άγρια καταστολή, με τα MAT να ρίχνουν δακρυγόνα αλλά και πλαστικές σφαίρες εναντίον των νέων, προκαλώντας εκατοντάδες τραυματισμούς και προχωρώντας σε μαζικές συλλήψεις διαδηλωτών. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση αστυνομικού που πυροβόλησε σχεδόν εξ επαφής στο κεφάλι έναν μαθητή με εκτοξευτή χειροβομβίδων έξω από λύκειο στο Σεντ-Ουέν-λ'Ομόν, διαλύοντάς του το στόμα...

